

Formaal, er noget, som jo ikke er ukendt, og som heller ikke var ukendt under det radikale Ministerium — jeg skal ikke komme ind paa de grelle Eksempler, der var paa, at dette maatte acceptere Lovforslag, der kom fra Landstinget, og hvor paa ingen Maade det væsentlige og afgørende i Regeringsforslaget var bevaret, saaledes som det dog er her. Det ærede Medlem mente, at af Lovforslagets oprindelige Idé var der intet tilbage. Jo, det er der; thi indenfor den her givne Ramme er jeg fuldt i Stand til at realisere det, der paa dette Punkt var Ideen i den Finansplan, jeg fremsatte, idet jeg vedblivende ikke agter at foreslaa paa Finanslovsforslaget større Beløb, end at Renten af det i det enkelte Aar laante Beløb kan dækkes ved Udbyttet af de i det enkelte Aar anskaffede Statsaktiver. Derfor er Beløbet paa Finanslovsforslaget blevet ganske det samme ogsaa efter Landstingets Finanslovbetænkning, og ogsaa i de kommende Aar vil jeg med Hensyn til det Beløb, jeg foreslaar, holde mig indenfor den af mig angivne Norm for, hvor stort Beløbet skal være. Jeg ved meget vel, at det binder ikke fremtidige Finansministre. Det vilde det heller ikke have gjort, hvis Lovforslaget var blevet vedtaget i den oprindelige Form. Thi om dette Hovedpunkt, Fastsættelsen af Beløbet, stod der ikke og kunde der heller ikke staa noget i det oprindelige Lovforslag, idet denne Fastsættelse jo sker paa Finansloven.

Wulff: Med Hensyn til det her foreliggende Lovforslag kan jeg tiltræde den ærede Ordførers (P. Th. Nielsen) Udtalelser og ganske kort anbefale at stemme for det.

Med Hensyn til de Bemærkninger, der faldt fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) om, at man i de Forandringer, som ere foretagne i dette Lovforslag i Landstinget, skulde se en Ydmygelse af Folketinget, vil jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at Rigsdagen nu en Gang ifølge Grundloven bestaar af to Ting, og at der fornuftigvis ikke vilde være nogen Mening i, at de to Ting vare identiske. Det er aabenbart Meningen og Hensigten med hele Forfatningen, at der bør være nogen Forskel paa dem. Som Følge deraf kan det ske og sker hyppigt, at de to Ting have noget forskellige Opfattelser af de Lovforslag, der blive forelagte dem, og foretage Ændringer i disse Lovforslag. Hvis det ærede Medlem havde Ret, vilde det være en frygtelig Ydmygelse for Lands-

tinget, hver Gang det fik Lovforslag tilbage fra Folketinget, hvori Folketinget havde gjort Forandringer. Det strider ganske mod min Opfattelse, at der ligger noget som helst ydmygende for det ene Ting i, at det andet Ting gør sin grundlovmæssige Ret gældende til at udtrykke sine Anskuelser gennem Ændringsforslag. Der foreligger derfor ikke nogen som helst Ydmygelse for Folketinget her.

K. M. Klausen: Den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) mente før, at naar jeg vilde rette Bebrejdelse mod nogen i denne Sag, skulde det være imod mine Partifæller i Landstinget. Det er der ingen Grund til, thi Socialdemokratiet i Landstinget staaar fuldstændig magtesløst. Nej, de, der bære Ansvaret i denne Sag, er Regeringen; det er Regeringen, vi have at holde os til. Nu kommer den højtærede Finansminister her ned til Folketinget med et Lovforslag, som han siger er blevet gjort ringere i Landstinget, men alligevel anbefaler han det, og dette daarlige Lovforslag staaar Ordføreren ogsaa og anbefaler. Det er ydmygende for Folketinget, at det skal finde sig i at se sine Lovforslag forringede og saa takke til. Dette Lovgiveri er jo gaaet i et frygteligt Jag. Det er vel derfor, at Regeringens egne Partifæller i Landstinget ikke have faaet Tid til at tænke sig om, saa at de ere komne til at staa som Medforslagsstillere deroppe. Saadan gaar Lovgivningsarbejdet i Øjeblikket; det skal piskes igennem, saaledes som vi se det her, saaledes at ingen kan faa Tid til at sanse eller se sig for eller tænke sig om. Jeg antager, det er derfor, Regeringens egne Partifæller i Landstinget staa som Medforslagsstillere. Det maa naturligvis undskyldes med, at Hastværk er Lastværk. Naar de ikke have Tid til at tænke sig om og maaske ikke ere saa hurtige Hoveder, gaar det naturligvis, som det er gaaet her. Naar den højtærede Finansminister maa tage dette Lovforslag, som han selv erklærer for ringere og daarligere end det, Folketinget sendte op til Landstinget, kan han naturligvis undskyldes med, at det er det Tryk, som han lever under i Øjeblikket, det er den stadige Pengeød, de stadige Pengesorger. De, som plages deraf, maa tage de Vilkaar, de kunne faa. De maa rejse Penge paa de Vilkaar, der bydes dem. Ministeren har selvfølgelig intet Valg i Øjeblikket, thi han risikerer hele Finansloven. Der har jo oppe i Landstinget, eller skulle vi hellere sige Overhuset — det passer i Grun-